

ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΩΝ ΑΝΑΡΓΥΡΩΝ.

ΙΣΤΟΡΙΗ Δ

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

—*—

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. φυλ. 34.)

Τὴν αὐγὴν, ὁμοῦ μὲ πέντε ἐκ τῶν συμπολεμιστῶν μου, ὅλοι καθὼς εἶπον πρωτόπειροι, ἐφεύγομεν ἔτι, πλανηθέντες ἐντὸς τοῦ παρακειμένου δάσους. Ἦτον ὥρα, καθ' ἣν εἰς ἴστασαι ἀπέναντι λιμναζόντων ὑδάτων ἢ καὶ ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ δάσους ἐνθα ὑπάρχουσιν ἀναθυμιάσεις, βλέπεις, ὅτι εἰς τὰς πρώτας τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας καθ' ἃς ἀπορρόφᾶται ἡ ὑγρασία καὶ ἡ δρόσος τῆς αὐγῆς, τὰ ἐλάχιστα ἀντικείμενα ὑψοῦνται καὶ αὐτὰ μεγεθυνόμενα ἐντὸς ὑγρᾶς ἀτμοσφαίρας, ὥσεί φάσματα παραδοξόμορφα.

Ἐνῶ λοιπὸν εἰς παρομοίαν ὥραν καὶ θέσιν ἱστάμην ἀκίνητος καὶ διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπροσπάθουν νὰ διαχωρίσω μεταξὺ τοῦ ζόφου τῶν ἀναθυμιάσεων καὶ τοῦ φωτὸς τὰ πρὸ ἡμῶν, ἴσως διακρίνω ὁδὸν τινα πεπατημένην ἢ ἀτραπὸν, δι' ἧς νὰ ἐξέλθωμεν τῆς πλάνης μας, αἴφνης βλέπω δύο ὑπερμήκη πράγματα, νὰ κινῶνται ὀπίσθεν τῶν πρὸ ἡμῶν θάμνων καὶ μορφὴ ὅχι ὡς ἀνθρώπου, νὰ συνταράσσεται ὁλόμαυρος.

Βεβαίως ἂν δὲν εὕρισκόμεν εἰς τὸ πεδίον τοῦ πολέμου, ἀλλ' εἰς καλὴν ὥραν περιεπλανώμεν ἐκεῖ, χωρὶς ἀμφιβολίαν, ἤθελα ἐκλάβει τὸ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, ὡς δαίμονα, ὅστις παρουσιάζετο νὰ μὲ πειράξῃ εἰς τὴν ἔρημον ἐκείνην· ἀλλ' ἐνῶ ἐξ ἐνὸς χωρὶς νὰ κολακευθῶ, ἐρρίγησα πρὸς στιγμὴν, χάρις εἰς τῆς προμήτορός μου τὰ διηγήματα, ἐξ ἄλλου ὅμως σκεφθεὶς ὡς ἄνθρωπος πολεμάρχος ἐνθυμήθην, ὅτι ὡς δαίμονες τῆς κολάσεως μὲ κέρατα μεγάλα φαίνονται μακρόθεν καὶ οἱ ἄραβες τακτικαὶ στρατιῶται μὲ τὰς λόγχας των. — Στῆτε! ἐνεδρα! εἶπα σιγαλὰ πρὸς τοὺς ἀκολουθοῦντάς με, καὶ ἠτοίμασα τὸ πυροβόλον μου.

Ἐνεδρα! ἐπκνέλαθον ἐκεῖνοι καὶ ἔφερον τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν ὀ-

πλων τοποθετηθέντες ὀπισθεν ἐνὸς κορμοῦ δένδρου· ἐντούτοις τὸ κε-
ρασφόρον ἐκεῖνο φάσμα ἐκινεῖτο ὁλονέν, καὶ πρὸς στιγμὴν μοι ἐφάνη
ὅτι ἐχαμήλωσε τὴν διπλὴν λόγχην του ὡς στρατιωτικὸς ζυγὸς μὲ τὸν
αὐτὸν χρόνον, σκοπεύων οὕτω τὸ ἀπροφύλακτον στήθος μου.

Συμβαίνει πολλάκις ὥστε ὁ κίνδυνος νὰ χορηγῇ εἰς τοὺς ἐστερημέ-
νους, καὶ δύναμιν σωματικὴν καὶ παρρησίαν πνεύματος μετὰ γεν-
ναιοψυχίας, ἐνῶ πολλάκις ἀφαιρεῖ ἀπὸ τοὺς ἔχοντας ἀρκοῦντα.

Καὶ ἐγὼ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἡσθάνθην, ὅτι τὸ αἷμά ἀνέδρασαν
εἰς τὴν καρδίαν μου ὡς εἰς λέβητα, καὶ ἡ θερμότης του τόσῃν μοι
παρεῖξεν εὐκίνησίαν, τοσαύτην γενναιοψυχίαν, ὥστε πρὶν ἢ σκο-
πεύσῃ ἀκριβῶς ἡ διπλὴ τοῦ ἐχθοῦ λόγχη, ἐγὼ ἐχαμήλωσα τὸ ὄπλον
μου, ἐσκόπευσα καὶ εἰς τὴν ἐκπυρσοκρότησιν τῆς βολῆς μου εἶδα νὰ
πέσῃ καὶ λόγχη καὶ κεφαλὴ· ἔπεσα καὶ ἐγὼ τότε πρηνὴς ὑπὸ τὴν σκέ-
πην τῶν παραφιάδων μέχρις οὗ γομόσω καὶ πάλιν τὸ ὄπλον μου
καὶ συνάμψαν ἀνακαλύψω τί συνέβαινε εἰς τοὺς ἐνεδρεύοντας, καὶ ἂν ἦσαν
πολλοί.

Οἱ συνοπλῖται μου ἐπίσης ἀνέμενον μετὰ παλμῶν τὸ ἀποτέλεσμα
τῆς βολῆς μου καὶ ἡτοιμάσθησαν, βέβαιοι, ὅτι διετρέχονεν ἔσχα-
τον ἴσως κίνδυνον· διὸ παρεδώκαμεν πρὸς θεὸν τὴν διάνοιαν, πεπει-
σμένοι ὅτι τὰ σώματά μας ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ἀνῆκον πρὸς
τὸν ἐχθρὸν νεκρά, διότι ὠρκίσθημεν οὐδεὶς νὰ μὴ ρίψῃ χαμαὶ τὸ ὄ-
πλον του καὶ πέσῃ νὰ προσκυνήσῃ τὸν ἀλλόφυλλον ζῶν· Οὕτω πα-
ρῆλθεν ἐπέκεινα τοῦ ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας ὅτε ὁ ἥλιος διεσκέδαζε
πᾶσαν ὀπτασίαν, καὶ μετ' ὀλίγον τὸ δένδρον ἐφαίνετο δένδρον καὶ ὁ
θάμνος θάμνος. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐπὶ πολὺ ἀναμένοντες τίποτε δὲν εἶδομεν
νὰ κινῆται, τίποτε νὰ σπλεῖν, ἀπεφασίσκαμεν νὰ κινηθῶμεν ἡμεῖς,
διότι ἡ ἀμφιβολία μᾶς ἀπῆλπιζε καὶ ὁ κόπος τῆς νυκτὸς καὶ ἡ
πεῖνα μᾶς ἐστενοχώρουν, μέχρις ἀνάγκης, ὅπως εὗρωμεν διέξοδον
καὶ καταφυγὴν.

Ἐσκέφθημεν λοιπὸν, ὅτι καλὸν ἦτο δύο ἐξ ἡμῶν νὰ προχωρή-
σωσιν ἔρποντες μέχρι τῆς θέσεως εἰς ἣν κατέπεσαν ἡ βολὴ μου, οἱ
δὲ ἐπίλοιποι νὰ μένωσιν ὀπισθεν προσεκτικοὶ καὶ ἔτοιμοι νὰ πυροβο-
λήσωσιν ἢ νὰ τρέξωσιν εἰς βοήθειαν ἡμῶν, ἅμα τὸ παραμικρὸν ση-
μεῖον κινδύνου τοῖς ἐδίδετο· ἐγὼ τότε μεθ' ἐνὸς νέου περιεκάμψαμεν
τὸν πρὸ ἡμῶν θάμνον, καὶ ὅτε μὲν ἔρποντες ὅτε δὲ προφυλαττό-
μενοι ἐκ τῶν ἀγρίων παραφυάδων ἐφθάσαμεν μέχρι τοῦ ὠρισμένου
σημεῖου, μόλις ἀναπνέοντες καὶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἰστάμενοι
νὰ ἀκροασθῶμεν· ἀλλ' οὕτε πνεῦμα διετάραττε τὰ φύλλα τῆς μυρο-
βολούσης πέυκης, οὕτε θόρυβος ξένος τὴν μυστηριώδη σιγὴν τοῦ ἐ-
ρήμου δάσους. Ἡ καρδία ἡμῶν ὅμως ἔπαλλεν ἐκ τῆς συγκινήσεως
καὶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἀνεμένομεν νὰ ἴδωμεν λόγχην προτει-
νομένην ἢ κρότον ἐκκενουμένου καθ' ἡμῶν πυροβόλου — καὶ ὁ ἐλά-
χιστος τότε θόρυβος, τὸν ὁποῖον ἐπροξένησαν οἱ σειόμενοι ἐν τῇ δια-

θάσει κλώνες ἡμῶν μᾶς ἕκαμον νὰ στρέφωμεν περίσκεπτοι, καὶ μᾶς ἀπέσπων ἓνα καλμόν.

Εἶμεθα εἰς ἓν σημεῖον ἀφ' ὅπου λεπτὸν φύλλωμα μᾶς ἀπέκρυπτε τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἐντούτοις τίποτε δὲν ἐπρόδιδε τὴν παρουσίαν του, τίποτε δὲν ἐμαρτύρει τὴν διάβασίν του.

— Διάβολε, ἔλεγα διὰ παντομίμας πρὸς τὸν συνεταῖρον μου, τί συμβαίνει;

— Εἰξεύρω καὶ ἐγώ; μοὶ ἀπεκρίνετο εἰς τὴν αὐτὴν γλῶσσαν ἐκεῖνος, καὶ ἀμφοτέροι ἐτείνουμεν τὸ οὖς ἀκροώμενοι μετὰ πείσματος, ἐνῶ χίλιοι δὺω λογισμοὶ διέβαινον τὸν νοῦν μας, χωρὶς νὰ δυνάμεθα νὰ διακοινώσωμεν αὐτοὺς πρὸς ἀλλήλους, διὰ τὸν φόβον μὴ προδοθῶμεν.

— Μὰ, διάβολε, Προηγούμενε! ἐπιάσθη ἡ ψυχὴ μου, αὐτὸ δὲν τελιώνει ποτε· τόσοι φόβοι δι' ἓνα παλιοκούφαρο δὲν ἤξιζεν· πάλιν ἂν ἦμην ἐγώ, ἀντὶ νὰ τείνω τὸ οὖς πάντοτε, ἤθελα ἐγερθῇ θυμωμένος καὶ προτείνει ὀπλισμένην χεῖρα· ἤθελα βίβῃ ἐν τῷ μέσῳ, ἤθελα δώσει δεξιὰ, ἀριστερά, πότε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ· νὰ σφάξω νὰ σκορπίσω, καὶ ἂν ἤθελον εἶσθαι χίλιοι, καὶ ἐγὼ μόνος, κατὰμονος. Ἄ! καυμένε, Σαμψών! μὲ μόνην σιαγὸνα μυριάδας ἔτρεψες εἰς φυγὴν.

— Ἔχε ὑπομονὴν, ἀρκούδιον, διότι ὁ πόλεμος, φίλε μου, θέλει φρόνησιν, δὲν χρησιμεύουν ἐκεῖ σιαγόνες, ἄλλως μόρτο Σαμψών.

— Τοῦλάχιστον ὁρμουὺν ὡς λέυντες, δὲν ἔρπουν ὡς ὄφεις.

— Μὲ προλαμβάνεις, ἀρκούδιον μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι ἐσὺ λέγεις καὶ ἐγὼ ἔπραττα, διότι ἀπελπισθέντες νὰ μένωμεν εἰς τὴν παθητικὴν ἐκείνην θέσιν, ἐσηκώσαμεν τοὺς λύκους τῶν πυροβόλων μας καὶ ἐσύραμεν τῆς θήκης τὰ ξίφη· ἦτο πλέον ἡμέρα καὶ τίποτε δὲν ἐκρύπτετο ὑπὸ τὴν παχυτέραν σκιάν . . .

— Δόξα σοι ὁ θεός!

— Δόξα σοι ὁ θεός! ἐκράξαμεν καὶ ἡμεῖς Ἀρκούδιον ὅταν δι' ἐνὸς πηδῆματος εὗρεθέντες ὀπισθεν τῶν θάμνων, ἴδομεν στενωπὸν δίοδον πεπατημένην, ἣτις ἠνοίγετο μεταξὺ τοῦ δάσους, καὶ οὐχὶ κρότον πυροβόλου, ἀλλ' οὔτε πνοὴν ζῶσαν νὰ μᾶς ὑποδεχθῇ.

Διάβολε! εἶπα τότε ἐγὼ φαίνεται, ἐπυροβόλησα ἐναντίον δαίμονος, διότι ἂν δὲν ἦσαν λόγχοι τὰ σαλεύοντα ἐκεῖνα πράγματα, βεβαίως θὰ ἦσαν κέρατα· ἄλλως ἤθελε φανῇ ἵχνος ἀνθρώπινον, ὃς ἐρευνήσωμεν ἴσως ἦσαν εἰς ἡ δὺω ἀποπλανηθέντες, οἵτινες πιθανὸν νὰ ἐκρύβησαν εἰς τὸν ἥχον τῆς βολῆς μας, καὶ οὔτε σαλεύουσιν ἐνόσῳ ἢ πνοή μας σαλεύει τὸ φύλλωμα τῆς κρύπτης των.

Εἰς τὴν ιδέαν ταύτην ὑψώσαμεν φωνὴν — κράζοντες· δρόμος! δρόμος! ὡς οἱ τοῦ Ξενοφώντος ἄλλοτε θάλαττα! θάλαττα! καὶ ἐπροσκαλοῦμεν τοὺς ἐναπομείναντας ὡς ὀπισθοφυλακὴν συμμαχητάς μας, οἵτινες μὲ ἄγρυπνον ὀφθαλμὸν ἐπὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ ὅπλου των, ἀναμένοντες τὴν στιγμὴν νὰ κενώσωσι τὰς φλόγας αὐτῶν εἰς τῶν ἐχθρῶν τὰ στήθη, ἔδραμον πάραυτα πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἦν στιγμὴν ἡ φωνὴ ἡ μῶν δρόμος, δρόμος! μετεβλήθη εἰς — τράγος! τράγος!

— Χά! χά! χά! τί ἔπαθες, Προηγούμενε, ἢ μήπως ἐφθάσαμεν τὰ τραγικά; ἀνέκραξαν οἱ ἱππότες.

— Πιστεύω, φίλοι μου διότι ἐνῶ ἐστρεφόμεν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ὁ ὀφθαλμός μου ἀνεζήτη ἵχνη, αἶφνης ἀνακκλύπτει σταγόνας αἵματος· τοῦ αἵματος λοιπὸν τὰς σταγόνας ἀκολουθοῦντες ἐφθάσαμεν πρὸς τὸ μέρος ὅπου τὸ αἶμα ἐπλημμύρει πλέον, καὶ ἐπιστεύομεν ὅτι ἔκειτο ὁ πληγωμένος· προσοχὴ, εἶπα, διότι οἱ πληγωμένοι κύνες δάκνουν ἐνίοτε ἀπηλπισμένα — καὶ τὸ βλέμμα προσηλώθη ἐφ' ἐνὸς μαύρου σώματος, τὸ ὅποιον ἔκειτο ὀλίγα βήματα παρκεῖ, ἐπλησίασα μετὰ προσοχῆς καὶ (μὴ γελάσετε, κύριοι) εἰς τράγαρος μακρὺς, πλατὺς ἐκολύμβη εἰς τὸ αἶμα του μὲ τρεῖς πῆχεις κέρατα καὶ ὑπογένειον ζουαβικὸν ὡς τοῦ φίλου μας ἐδῶ — ἀκούεις Ἀρκούδιον;

— Εὖγε Προηγούμενε, τὸν ἐπῆρες ὅμως εἰς τὸν λαιμὸν καλότηχε· τράγον διὰ τοῦρκον καὶ τὰ κέρατα διὰ λόγχας — κατακέφαλα τὸν ἐκτύπησες τὸν πτωχόν.

— Καὶ μὲ τὸ ξηρὸν φύλλον εἰς τὸ στόμα ἔτι, ὁ ἄμοιρος! ἐνῶ τὸ μέτωπόν του ἔφερε τὸν τύπον τοῦ μολυβδοβόλου μου.

— Ὁ κακότηχος ὁ τράγος!

— Ὁ τράγος! ὁ τράγος λοιπὸν ἐκράξαμεν, καὶ οἱ συνεταῖροί μας ἐκύκλωσαν τὸ πτώμα καὶ σχεδὸν ἐστήσαμεν χορὸν περὶ τὸν τράγον ὡς οἱ ἄγριοι περὶ τὸ πτώμα τοῦ φονευθέντος ἐχθροῦ· ἀπασύρημεν ὀλίγα βήματα τῆς ἐνώπιον ἡμῶν ἀνοιγομένης διόδου καὶ ἐδόθημεν εἰς νέαν ἐργασίαν τίς νὰ τὸν ἐκδάρῃ καὶ τίς νὰ τὸν ἐψῆσῃ. Τότε δὴ τότε ὁ ταλαίπωρος ὁ τράγος, ἐμαρτύρησεν εἰς τὰς χεῖράς μου, διότι ἀνάθεμα τὸν ὅστις ἐξ ἡμῶν ἤξευρε νὰ τὸν ἐκδάρῃ, καὶ ἐβλεπες ὀλόκληρα τεμάχια κρέατος νὰ συνοδεύωσι πολλάκις τὴν ἐκδοράν, καὶ τὰ ἐντόσθιά του ἐξῆλθον εἰς τόσα τεμάχια, ὅσα μᾶς ἀφῆκαν νὰ ἴδωμεν τί περιεῖχεν ἡ κοιλία του. Ἄλλοι λοιπὸν ἤναπτον πυρὰν, ἄλλοι ἔκαπτον ξύλα ἄλλος ἐπαλέκα σκόλοπα, καὶ ἡ χαρά μας ἦτον ἀκράτητος διὰ τε τὴν στενωπὸν, ἥτις ἀναμφιβόλως ἔφερε διὰ τοῦ δάσους εἰς χωρίον τι ἢ ὠδήγει εἰς κεντρικὴν τινὰ ὁδὸν, δι' ἧς ἡδυνάμεθα νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ γενικὸν λεγόμενον στρατόπεδον, καὶ διὰ τὸ δῶρον τῆς τύχης, ἥτις χωρὶς νὰ μᾶς κάμῃ νὰ κολασθῶμεν εἰς αἶμα ἀνθρώπινον, μᾶς ἔστειλε τὸν ἀπαλωλότα ἐκεῖνον τράγον, ὅστις ἤθελε χρησιμεύσει τὸ πάσχα ἡμῶν, ὕστερον εἰκοσαήμερου νηστείας, καθ' ἣν εἵχομεν νὰ γευθῶμεν οὐ μόνον κρέατος ἀλλὰ καὶ ἄρτου. Ἡ πυρὰ λοιπὸν ἤναψεν, ἐτέθη ἐπ' αὐτῆς ὁ τράγος, ὠβελίσθη καὶ δύο ἐτέθησαν νὰ στρέφωσιν αὐτὸν, ἐναλλάξ, ἐνῶ οἱ λοιποὶ ἀνιχνεύομεν τὰ περὶ καὶ ἐβεβαιοῦμεθα περὶ τῆς ὁδοῦ.

Ὅτε τὰ πάντα πλέον ἐμαρτύρουν τὴν ἀσφάλειαν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν ἡμῶν, καὶ τὸ βλέμμα ἡμῶν ἐνετράφα εἰς τὸ ῥοδινὸν χρῶμα τὸ ὅποιον ἐλάμβανεν εἰς πᾶσαν στροφὴν τοῦ τράγου ἡ ἐπιδερμὶς καὶ ἡ κνίσσα ἐπροκάλει τὸν σιελὸν μας, ἀγνοοῦμεν πῶς, μορφὴ τις ὅπισθεν τῶν θάμνων ἰδοὺ καὶ προβαίνει ἥτις μᾶς κατεσκόπευε.

Πρῶτος τὸν εἶδα ἐγὼ, καὶ ἡ πρώτη μου κίνησις ὑπῆρξε νὰ θέσω

τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν πιστολίων μου. — Στάσου ὁρὲ φράγκο μὲ κράζει, γιατί ἔχω κ' ἐγὼ ἀπ' αὐτὰ — καὶ ἐν τῷ ἅμα ἐν ζευγος μακροσωλήνων πιστολίων ἠτένισε χαριέστατα τὸ ἀπροφύλακτον στῆθος μου.

Εἰς τὴν φωνὴν ἐσκίρτησαν οἱ λοιποὶ συνεταῖροι μου, καὶ ἰδόντες ὅτι εἶχα θέσει χεῖρα ἐπὶ τῶν ὅπλων ἐνόησαν, ὅτι κίνδυνος ἐπέκειτο καὶ ἀφέντες τὸν τράγον εἰς τὴν διάκρισιν τῆς πυρᾶς, ἔδραξαν τὰ ὅπλα καὶ ἐτάχθησαν περὶ ἐμὲ — ἀλλ' εἰς δύο λέξεις συνενοήθημεν, ὅτι καὶ ἐκεῖνοι (διότι ἐπαρουσιάσθησαν τρεῖς), ἦσαν ἐκ τοῦ αὐτοῦ στρατοπέδου, καὶ ὅτι ἐνεδρεύοντες ἐκεῖ πρὸς τὰ κάτω τὴν δίοδον προσεῖλκυσε τὴν προσοχὴν των ὁ πυροβολισμὸς μου, καὶ κατόπιν μᾶς ἀνεῦρεν διὰ τοῦ καπνοῦ τῆς πυρᾶς μας, τοὺς ἐπροσκαλέσαμεν νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὸ γεῦμα μας, ἀλλ' ἀπεποιήθησαν, λέγοντες, ὅτι ἡ συνοδία των, ἥτις συνέκειτο ἐκ δεκαοκτῶ περίπου, εἶχε προμηθευθῇ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ποιμνίου.

Ὑπολοιπὸν ἡτοιμαζόμεθα νὰ μοιράσωμεν τὸν τράγον καὶ ἤδη τινὲς βαλόντες ἐπ' αὐτοῦ χεῖρα ἀπέξυον τὴν πλευράν, ἥτις ἠνθρακεύθη ἐν τῇ ἐγκαταλήψει, εἰς τῶν παρουσιασθέντων φουστανελλοφόρων ὀπλιτῶν ἔγινεν ἄφαντος, καὶ πρὶν ἢ μάχαιρα ἀποχωρίσῃ ἓνα τεμάχιον, δύο πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν εἰς τὰ πέριξ, καὶ τρεῖς τέσσαρες ἀνταπεκρίθησαν εἰς αὐτοὺς· ἀνωρθώθημεν ὅλοι καὶ προσεβλέψαμεν ἀλλήλους, ὥς ἂν ἡρωτῶμεν τί συνέβαινεν.

— Οἱ τοῦρκοι περνοῦν τὸ δρόμο καὶ ἐκτυπήθησαν μὲ τοὺς δικούς μας, ἀφίγκρασθῆτε, μᾶς εἶπον τεταραγμένοι οἱ νεοελθόντες καὶ ἡτοίμαζον τὰ ὅπλα των· ἠκροάσθημεν καὶ μετὰ μικρὰν παύσιν οἱ τουφεκισμοὶ ἐπανελήφθησαν οἱ αὐτοὶ ὥς ἂν ἦσαν πέντε μόνον τὰ ἐκκενούμενα πυροβόλα.

— Χωρὶς ἄλλο· πάμετε ὁρὲ παιδιὰ, γρήγορα. — Βοήθεια, βοήθεια! ἠκούετο μία μεμακρυσμένη φωνή, ὁρὲ Μῆτσο! ὁρὲ Κώτζο! καὶ ὁ κρότος τῶν ὅπλων ἀνεμιγνύετο μετ' ἀλλεπαλλήλων φωνῶν.

— Διάβολε! τοῦρκοι· τί κάμνωμεν ἡμεῖς; ἠρώτησα τοὺς ἡμετέρους.

— Τί κάμνωμεν; μοὶ ἀπεκρίθησαν ἐκεῖνοι.

— Ἐλάτε μαζί ἡ μας, ὁρὲ παλλικάρια ἐλάτε· νὰ πιάσωμε τὸ δρόμο, ποῦ νὰ μὴ μᾶς γλυτώσῃ αὐγά.

— Καὶ τὸν τράγον; εἶπε τις μεταξὺ ἡμῶν τότε.

— Βέβαια τὸν τράγον! εἶχε δίκαιον τὸ παλλικάρι· εὖγε του! προόλεπτικὸς ἄνθρωπος αὐτός; ὑπέλαβε τὸ ἀρκούδιον.

— Ὡ, τὸν τράγον, εἶπα ἐγὼ, ἅς τὸν ρίψωμεν εἰς μίαν γωνία ἐκεῖ, σκεπάσετέ τον μὲ ὀλίγους κλῶνας καὶ ἐπανερχόμεθα, ἂν δὲν μεταβῶμεν εἰς τὴν αἰωνιότητα ἢ δὲν μετεμψυχωθῶμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τράγους.

— Τὸν ἐρρίψαμεν λοιπὸν ἀμέσως εἰς μίαν γωνίαν ὑπὸ τοὺς θάμνους, καὶ ὀλίγοι κλάδοι πεύκης ἐχρησίμευσαν ὁ τάφος ἐνθα ἀνεπαύετο εἰς τόπον χλοερὸν, εἰς τόπον σκιερὸν εἰς τράγος ἐψητός.

— Κρίμα εἰς τὸν τράγον μήτε μιὰ βοῦκα διὰ τὴν ὄψιν σας, εἶπε τὸ ἀρκούδιον.

— Μήτε διὰ μυρωδιά.

— ὦ, ἐγὼ ἂν ἤμην ἤθελα τὸν διαμελίσαι τοῦλάχιστον νὰ λάβω τὸ μερίδιόν μου, διότι ποτὲ δὲν θὰ συγκατατεθῶ νὰ ἐπιβῶ νῆστις τοῦ Χάρωνος τὸ σκαφίδιον ἐπομένως, εἰς δόξαν μου, Προηγούμενε, ἤθελα μεταχειρισθῇ τοῦ τράγου τὸ ὄστον, κατὰ τῶν ἀλλοφύλων καθὼς ὁ Σαρψὼν τοῦ ὄνου τὴν σιαγὸνα κατὰ τῶν Φιλιστέων μετὴν τὴν διαφορὰν, ὅτι ἐκεῖνος δὲν ἔφαγε τὸν ὄνον, ἐνῶ ἐγὼ ἤθελα φάγει τὸν τράγον — τέλος λέγε τί ἀπέγινεν ὁ καλοφημένος αὐτὸς τράγος διότι δὲν εἰζεύρω πῶς, ἀλλὰ μοῦ ἐκίνησε τὴν συμπάθειαν τοῦ στομάχου μου.

— Πάει, πάει καὶ ἀκόμη πάει.

— Ἐζωντάνευσε ;

— Τοῦλάχιστον, ἂν δὲν μᾶς ἔλεγεν ὁ ἐπιμείνας εἰς φύλαξίν του, συνεταῖρος ἡμῶν ὅτι τοῦ τὸν ἔκλεψαν, ἠθέλαμεν πιστεύσει νεκρανάστασιν.

— Τὸν ἔκλεψαν !

— Βέβαια· διότι ὅλος ὁ πόλεμος ἐκεῖνος ἐγένετο διὰ τὸν τράγον καθὼς ὁ μύθος τοῦ Χότζα λέγει, ὅτι ὅλος ὁ καυγᾶς ἐγένετο διὰ τὸ πάπλωμα.

— Πῶς τὸν ἔκλεψαν λοιπὸν ἄς ἰδῶμεν.

— Ἰδοὺ τί μᾶς ἐξηγήθη ὁ συνεταῖρος ἡμῶν, τὸν ὁποῖον ἀφήκαμεν ἐκεῖ.

Μόλις ἡμεῖς ἐξήλθομεν τῆς θέσεως ἐκείνης ἀκολουθοῦντες τὸν ὁδηγόν μας, διὰ νὰ φθάσωμεν ἐκεῖ ὅπου ἤκούετο ὁ τουφεκισμὸς, καὶ ὑπεθέταμεν ὅτι ἐγένετο ἡ συμπλοκή, παρουσιάσθησαν τρεῖς ἕτεροι λερωμένοι, καὶ χωρὶς νὰ σεβασθῶσιν οἱ ἱερόσυλοι τὸν ἀναπυρόμενον ἐκεῖ ἐψητὸν ἀφήρεσαν τὴν ἐπιτύμβιον πλάκα του καὶ ἀνέσυραν οἱ τρυφορύχοι τὸν τράγον θερμὸν ἔτι ἐκ τῆς πυρᾶς ἐπὶ τοῦ σκόλωπός του.

Τι κάμνετε ; ἐτόλμησε νὰ τοὺς ἐρωτήσῃ ὁ ἡμέτερος, ὅστις ἔμεινε εἰς κουστοδίαν του — Ὅ,τι θέλομεν, τὸν ἀπεκρίθησαν ἐκεῖνοι — ἔλα, ἔκβαλε καὶ τὸν μανδύαν σου καὶ δόσε μας νὰ τὸν τυλίξωμεν, διότι δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ κρυοληγήσῃ καθ' ὁδὸν ὅ,τι ἔλεγον καὶ ἔπραττον οἱ καλοὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι, ἔλαβον τὸν τράγον καὶ τὸν μανδύαν καὶ ἐκίνησαν νὰ ἀναχωρήσωσι.

Τοῦλάχιστον, τοῖς εἶπεν, (ἀφοῦ μόνος δὲν ἠδύνατο νὰ ἀντισταθῇ ἐναντίον τριῶν) τοῦλάχιστον ὁδηγήσατέ με νὰ εὑρῶ τοὺς συντρόφους μου.

— Μὴ φοβᾶσαι, ὄρε, νὰ τοὺς χάσῃς· πάρε τὸ δρόμο δρόμο, καὶ θὰ τοὺς ἰδῇς νὰ πτρέφουν, γιατί πόλεμον δὲν ἔχομεν ὁ πόλεμος ἦτον γιὰ τὸν τράγο.

— Καὶ οἱ τοῦρκοι ;

— Οἱ τοῦρκοι εἵμασται μεῖς.

— Καὶ ποῖοι εἴσθε σεῖς ;

— Βαλτινοὶ ὁρὲ παλλικάρια καὶ πολλὰ τὰ ἔτη· χαιρετίσματα καὶ στοὺς δικούσας — ἦτον ἡτελευταία φράσις των καὶ ἔγιναν ἄφαντοι ἐντὸς τοῦ δάσους μὲ σαρδώνιον γέλωτα — ὁ δὲ ἡμέτερος κατήρχετο τὴν ὁδὸν εἰς προὔπαντησιν ἡμῶν, μὲ τρεῖς σπιθαμὰς καταβεβλημμένον πρόσωπον, καὶ ἄνευ μανδύου.

— Τὶ ἔχεις, φίλε, δὲν εἶναι τίποτε, τὸν εἶπομεν, μόλις ἀντικρουσθέντες, στρέψε νὰ ἀσπασθῶμεν τὸν τράγον, τυχηρὸς ἦτον.

— Πολὺ τυχηρὸς; μάλιστα, διότι ἔπεσεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν βαλτινῶν.

— Τῶν βαλτινῶν! ἐξέφυγέ μας μία φωνὴ καὶ παρ' ὀλίγον νὰ λειποθυμήσωμεν, διότι ἡ φήμη των εἶχε φθάσει μέχρις ἡμῶν — λοιπὸν;

— Λοιπὸν, ἂν κάνεις ἀπὸ σᾶς τοῦ κάμνη βάρος ὁ μανδύς τοῦ μοῖ τὸν δίδει, διότι ὁ ἰδικός μου ἐσκέπασε τοῦ τράγου μας τὸν ἐψητὸν καὶ τὸν συνώδευσε εἰς τὴν ἀνάληψίν του.

— Τὶ σοὶ ἐπῆραν καὶ τὸν μανδύαν, ἠρώτησα.

— Ἀφοῦ δὲν μὲ ἐπῆραν καὶ ἐμὲ. — Αὐταὶ ἦσαν αἱ πρῶται τοῦ φράσεις καὶ κατόπιν μᾶς διηγήθη ὅ,τι σᾶς εἶπον.

— Κρίμα, Προηγούμενε, ἐλησμόνησε νομίζω νὰ σᾶς εἶπη τὸ καλῆτερον.

— Τὸ ποῖον;

— Τὰ χαιρετίσματα τῶν φίλων τοῦ τράγου σας.

— Μὴν εἶσαι ἐπιλήτμων, ἀρκούδιον, διότι τότε δὲν ἤθελες τὸ ἡξεύρει οὔτε σύ.

— Διάβολε! κάλλιον, νομίζω, νὰ ἦναί τις ἐπιλήτμων, παρὰ νὰ χάσῃ ἓνα τράγον ἐψητὸν μὲ τέτοιον τρόπον· καὶ δὲν τῶχω, ἀλλὰ ποῦ θὰ πεινάσω τώρα πάλιν καὶ ἐγὼ, κατὰ συμπάθειαν τῶν ἡρώων τοῦ ἐπεισοδίου, οἵτινες βεβαίως ἐπείνων τρομερὰ ὅταν ταῦτα συνέδκινον· χά, χά, χά. . . .

— Παιδιά, τὸν καφέ σας, εἶπεν ὁ Γερονικόλας, εἰσερχόμενος καθιδρωμένος καὶ κρατῶν ἓνα δίσκον μὲ πέντε ἀρχέτυπα καφεποτήρια, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἤχνηζε μέλας ζωμὸς ἀπὸ διάφορα ὕσπρια, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπῆρχον καὶ κόκκοι καφέ.

— ὦ, καλῶς τὸν Γερονικόλα· ὦ, καλῶς τον, ἀνέκραξαν οἱ ἱππότες, ἀξίζει ὅ,τι εἰπῆτε· μόλις παρῆλθε μία ὥρα ἀφ' ἧς τὸν ἐζητήσαμεν καὶ ὁ καφὲς ἑτοιμος.

— Αἶ, παιδιά μου, Γέρος εἶμαι ἀλήθεια, ὅμως εἰς τὴν δουλειά μου δὲν μένω ὀπίσω· ἔπρεπε νὰ μὲ γνωρίσετε νέον. . . .

— Αἶ, καλὰ δά· καὶ τί θαρρεῖς πῶς ὁ ἄνθρωπος φαίνεται ἀπὸ τὰ μάτια; εἶπεν ὁ Παπουλάκος, καὶ διαβηματοῖς ἐτι, ἵστατο ἐκ διαλειμμάτων στιγμὰς τινας, πλησίον ἐνὸς παραθύρου, ὅπου ἔκειτο μαύρη πινακὶς μὲ λευκὰ γράμματα,

— Πρόσεχε, αὐθέντη μὴ λερωθῇς, τὸν λέγει ὁ Γερονικόλας, διότι τὰ γράμματα εἶναι ἀκόμη νωπά.

— Καὶ τί εἶναι αὐτὰ τὰ γράμματα, Γερονικόλα;

— Εἶναι, αὐθένται μου, ἡ ἐπιγραφὴ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ καταστήματός μου.

— Καὶ πῶς τὸ ὀνομάζεις;

— Ἠλύσια.

— Εὖγε! ὠραῖον ὄνομα· καὶ ποῖος εἶναι ὁ γονός σου;

— Ὁ ἴδιος ὅπου ἐζουγραφίζει, αὐθέντη μου καὶ τὰ γράμματα.

— Ὡ, χαρᾶς τὸν ζωγράφον ὅπου κάμνει αὐταῖς ταῖς καρκατσούνες; μὰ τὴν πίστιν μου, Γερονικόλα, εἶπεν ὁ Παπουλάκος, ἂν εἶχα τὰ πιπέλα τοῦ ζωγράφου σου, μὲ μιὰ κονδυλιά τὸ ἔκαμνα χίλιαις φοραῖς καλῆτερο.

— Ἀλήθεια αὐθέντη;

— Ἀλήθεια, Γερονικόλα, ἀπεκρίθησαν οἱ λοιποὶ, συνεννοηθέντες δι' ἑνὸς βλέμματος μετὰ τοῦ Παπουλάκου, ὅτι κἄτι ἐπρόκειτο νὰ τῷ παίξωσι.

— Λοιπὸν, ἐδὼ τὰ ἔχει ὁ ζωγράφος καὶ τὰ ἐργαλεῖα καὶ ταῖς βαφαῖς του.

— Φέρε τα ἐδὼ λοιπὸν.

— Ὁ Γερονικόλας ἀνελήφθη καὶ μετὰ στιγμᾶς παρουσιάσθη κρατῶν ἓν πινάκιον ἀναχειρᾶς, περιέχον λευκὸν χρῶμα καὶ μίαν γραφίδα καλλιτεχνικήν. Ὁ Παπουλάκος ἔλαβε τὴν γραφίδα καὶ — φέγγε λέγει, πρὸς τὸν Γερονικόλα νὰ σοῦ διορθώσω πρῶτον τὸ — ἦτα κεφαλαῖον — εἰξεύρεις γράμματα, Γερονικόλα;

— Ὁχι αὐθέντη, ἀλλὰ τὰ κεφάλαια τὰ γνωρίζω, διότι ἐνθυμοῦμαι, ἀκόμη ἀφ' ὅτου ἤμην μικρὸς, ὅπου μοῦ ἔλεγεν ἡ Δασκάλισσα, ὅτι Νικόλα (διότι τότε δὲν μὲ ἔλεγαν, Γερονικόλα, καὶ ὅποιος μ' ἔλεγε τὸν ἔδερνα) Νικόλα πικιδί μου (διότι ἡ καϊμένη μ' ἀγάπα πολὺ) τὰ κεφάλαια εἶναι πάντα μεγαλῆτερα καὶ εὐμορφότερα ἀπὸ τὰ μικρά, λοιπὸν ἀπὸ τότε ἀκόμη τὸ ἐνθυμοῦμαι.

— Εὖγε, Γερονικόλα, χαρᾶς τὸ μνημονικόν!

— Ὁ Γερονικόλας, ἐμειδίασεν· ὁ δὲ Παπουλάκος ἐνῶ τὸν ἐκύκλουν ὅλοι οἱ ἱππῶται μετέβαλε τὴν ἐπιγραφὴν ΗΛΥΣΙΑ εἰς ΜΕΘΥΣΙΑ πρὸς μεγίστην εὐχαρίστησιν τοῦ Γερονικόλα, ὅστις ἔφεγγεν εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην καὶ εὗρισκε τῷ ὄντι, κατὰ τὴν ὁμολογίαν του, ἐπαισθητὴν διαφορὰν ἀπὸ κεφαλαῖα ὡς κεφαλαῖα.

Οἱ ἱππῶται ἐγέλων ἀπὸ καρδίας, διότι δὲν εἶχον τί πλεϊότερον νὰ πράξωσι καὶ ὁ Γερονικόλας ἐναποθέσας τὸν λύχνον του, ἔρριπτεν ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν βλέμματα εὐνοϊκὰ εἰς τὸ τεχνόσημόν του καὶ ἐνετρύφα φανταζόμενος ὁποῖαν ἐκπληξίν ἤθελε προξενήσει εἰς τὸν καλλιτέχνην, ὅστις ἀνέλαβε τὴν τελειοποίησίν της ἅμα τὴν αὐγὴν πρὶν φωτίσῃ ἐμελλε νὰ ἀπαρτήσῃ αὐτὴν ἐπὶ τοῦ ἀπτώματος τῆς θύρας του, καὶ ὁποῖαν ζηλοτυπίαν εἰς τοὺς γείτονας· καὶ ἰδοὺ ἐπὶ τῆς ιδέας ταύτης ἐν μειδίῳ χαριέστατον ἐπλανᾶτο ἐφ' ὅλης τῆς φυσιογνωμίας του.

— Αἶ, εἶσαι εὐχαριστημένος, Γερονικόλα, ἡρώτα ὁ Παπουλάκος βλέπων τὸ μειδίῳά του.

— Ὁ θεός, παιδί μου, νὰ σοῦ δώσῃ ἄλλα δύο χέρια
 ἄχ! πόσο θὰ σκάσῃ ὁ ζηλόφθονος ἐκεῖνος ὁ γείτονάς μου

— Χὰ, χὰ, χὰ, — ἀκούεις, Παπουλάκε, εὐχεται νὰ σὲ ἰδῇ ἐκ τοῦ γένου τῶν τετραχείρων ζώων, δηλαδή τετράποδον, ἔκραξε τὸ Ἀρκούδιον.

— Πᾶ, πᾶ, κουφὴ ἡ ὥρα ποῦ τ' ἀκούει, Χρηστὸς καὶ Παναγιά! αὐθέντη, τί λόγια λές; χέρια εἶπα, κατὰ ποῦ λέγει ὁ λόγος, καὶ ὄχι πόδια.

— Ἄφες τον καὶ ἄς λέγῃ Γερονικόλα, αὐτὸς πάντα θέλει νὰ πειράζῃ, εἶναι τὸ σύστημά του — Αἶ, σὺ Δοῦξ τί μετρεῖς τὸ πάτωμα;

— Μὲ συγχωρεῖς, φίλε μου, ζητῶ νὰ πραγματοποιήσω ἓνα δύσκολον βηματισμὸν εἰς ἓνα ῥωσικὸν χορὸν τὸν ὁποῖον εἶχα λησμονήσει· ἐν δύο τρία, τέσσαρα, πέντε, ἔπειτα ἔρχεται ἡ στροφή. . . .
 ἐδῶ τῶρα δυσκολεύομαι καὶ τὸν ἐχόρευα ἐνθ' μουμαὶ τόσῳ καλῶ!

— Μὴ στενοχορεῖσθε, παρακαλῶ, κύριε Δοῦξ, διότι εἰς τὴν αὐλὴν ὅπου πιστεύετε νὰ προσκληθῇτε, ἅμα ἡ ἀφιξίς σας γίνῃ γνωστὴ, δὲν εἶναι εἰς χρῆσιν αὐτὸς ὁ χορὸς.

— Λοιπὸν, εὐγενέστατε ἱππότη, εἰσθε βέβαιος, ὅτι δσάκις ἐτύχετε τὸ ὁποῖον πιστεύω πολὺ συχνότερα συμβαίνει, ὅτι δὲν ἐχορεύθη παρόμοιος χορὸς;

— Τοῦλάχιστον ἐρκίζεται, ἐπρόσθεσεν ὁ Παπουλάκος, ὅτι ποτὲ δὲν τὸν εἶδεν εἰς τὰ προγράμματα.

— Ὅχι, εἰπῆτε μας, παρακαλῶ, ἡ δσιότης σας πῶς ὀνομάζεται;

— Ὀνομάζεται, αὐτοκράτωρ (κατὰ τὴν μύτην ὁμως) ὀνομάζεται χορὸς τῆς ζακούσκας.

— Καὶ τὸν χορεύει ὅστις εὐτυχῆσῃ καὶ φάγῃ ζακούσκα βεβαίως, χὰ, χὰ, ἀνεκάγχασε τὸ ἀρκούδιον· τὸν χορεύω λοιπὸν καὶ ἐγὼ — καὶ ἐγερθὲν ἤρπασε τὸν Δοῦκα καὶ ἤρχισε νὰ πηδᾷ ὡς δαιμονισμένον.

— Ἡυχότερα διάβολε! ἔκραζεν ὁ Δοῦξ, μὲ ἐξάλισες.

— Σιωπὴ! εἶμαι εἰς τὸ στοιχεῖόν μου· ῥωσικὸς χορὸς, ἀρκούδιον ἐγὼ τὸν ἐπέτυχα· ποτέ μου δὲν χορεύω ἄλλον παρ' αὐτόν.

— Ὁ θεός, φίλε μου, νὰ σοῦ προμηθεύσῃ ἄλλους δύο πόδας· εἰς σὲ ἀρμόζει τῶρα, διότι καθὼς πηδᾷ καὶ τρέχεις, δὲν ἐγγυῶμαι.

— Ἐμπρός! μὴν φοβῆσαι. καὶ ἐπειδὴ πηδᾷς μαζὶ μου, σοῦ δίδω τὸν ἓνα ἂν σπάσῃς τὸν ἰδικόν σου — καὶ τὸ ἀρκούδιον ἐπήδα ὡς ἀρκούδιον — Θάρρος! θάρρος! φίλε μου, μὴν ἐντρέπεσαι, ἔκραζεν, ἰδοὺ μᾶς ἐμιμήθησαν καὶ οἱ ἄλλοι· χορεύετε, χορεύετε!

— Καὶ τῷ ὄντι ἠγέρθησαν καὶ οἱ λοιποὶ, καὶ διὰ τῆς φωνῆς ἀναπληροῦντες τὴν μουσικὴν, ἐχόρευαν ὁ μὲν βάλς καὶ ὁ ἄλλος πόλκα καὶ ἐγίνετο τῶν διαβόλων ἡ ταραχὴ καὶ τῆς κολάσεως ὁ θόρυβος. Μόνος ὁ Παπουλάκος ἔμενεν ἀκίνητος εἰς μίαν γωνίαν, κροτῶν ἀναρμονίως τὰς χεῖρας, διὰ νὰ φαίνεται, ὅτι κάτι κάμνει καὶ αὐτὸς — καὶ ὁ Προηγούμενος, ὅστις ἐκάθητο παρὰ τὴν τράπεζαν τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν ἔχων καὶ προσποιούμενος ὅτι προσεῖχεν εἰς τὸν χορὸν — ἐνῶ ὁ νοῦς του ἐπάλλαιε νὰ συνδυάσῃ τὴν ιδέαν τῆς μονομαχίας μὲ τὴν ἐπιστολὴν τῆς μυστηριώδους του (ἀκολουθεῖ.)